16/05/2026

Για τη Δόξα του Θεού

/ Γνώμες

- **Του π. Δημητρίου Μπόκου**

Περπατώντας ο Χριστός στο μέσον της Ιερουσαλήμ, ανάμεσα σε πλήθος ανθρώπων, βλέπει μπροστά του (όχι βέβαια τυχαία)έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί τυφλός. Οι μαθητές του εξέφρασαν την απορία, ποιος αμάρτησε για να γεννηθεί έτσι. Και οΧριστός απάντησε ότι δεν αμάρτησε κανένας, αλλά γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθούν, με όσα θα γίνουν σ' αυτόν, τα έργα του Θεού.

Να γίνει δηλαδή φανερή στα μάτια των ανθρώπων η σωτηρία που απεργάζεται ο Θεός με την άπειρη δύναμη και αγαθότητά του,ούτως ώστε, ερχόμενοι «εις επίγνωσιν αληθείας»οι άνθρωποι, ναδοξάσουν με ευγνωμοσύνη τον Θεό(Κυριακή του Τυφλού).

Προκαλεί εντύπωση η απάντηση του Χριστού, γιατί υπήρχε παγιωμένη η αντίληψη, ότι όταν ασθενεί και υποφέρει κάποιος, αυτό οφείλεται στις αμαρτίες του. Ο προφήτης Ησαΐας προφητεύει ότι έτσι θα σκεφτούν οι άνθρωποι και για τον Μεσσία. Όταν τον δουν να βρίσκεται σε μέγιστο πόνο και μαρτύρια, με

αποκορύφωση τον ατιμωτικό σταυρικό θάνατο, δεν θα πουν ότι είναι άδικο αυτό για έναν τέτοιο αναμάρτητο και αθώο άνθρωπο. Αντιθέτως, θα νομίσουν σφαλερά ότι με τον τρόπο αυτό τιμωρείται από τον Θεό για δικές του αμαρτίες. «Και ημείς ελογισάμεθα αυτόν είναι εν πόνω και εν πληγή υπό Θεού (ως τιμωρία του από τον Θεό) και εν κακώσει»(Ησ. 53, 4).

Όμως ο Χριστός λέει το αντίθετο. Όχι μόνο δεν είναι τιμωρία του ο Σταυρός και ο θάνατος, αλλά δόξα του Θεού και δική του. «Νυν εδοξάσθη ο Υιός του ανθρώπου και ο Θεός εδοξάσθη εν αυτώ», ήταν τα λόγια του, όταν με την αποχώρηση του Ιούδα από τον Μυστικό Δείπνο ξεκίνησε η φάση του θείου δράματος(Ιω. 13, 31).

Ήταν δόξα του Χριστού ο Σταυρός και τα πάθη του, γιατί φάνηκε με αυτά υπάκουος στον Πατέρα του μέχρι θανάτου. Ήταν δόξα του Θεού Πατρός ο σταυρικός θάνατος του Υιού, γιατί φανερώθηκε έτσι η σωτηρία που απεργάστηκε ο Θεός «εν μέσω της γης». Το σωτήριο για όλο τον κόσμο σχέδιο του Θεού ήταν ο Σταυρός και η Ανάσταση του Υιού του.

Επιπροσθέτως ο Χριστός αναφέρει, ότι είναι δυνατόν και οι άνθρωποι να ασθενούν, να υποφέρουν και να πεθαίνουν, όχι λόγω των αμαρτιών τους, αλλά για τη δόξα του Θεού.

Όταν ο φίλος του Λάζαρος ασθένησε, ο Χριστός είπε: «Αύτη η ασθένεια ουκ έστι προς θάνατον, αλλ’ υπέρ της δόξης του Θεού, ίνα δοξασθή ο Υιός του Θεού δι’ αυτής»(Ιω. 11, 4).Και όσο και αν αδημονούσαν οι αδελφές του Λαζάρου, ο Χριστός καθυστερούσε να πάει, μέχρι που ο Λάζαρος πέθανε και έμεινε στον τάφο τέσσερες ολόκληρες μέρες.

Ο Λάζαρος υπέφερε και πέθανε, για να φανερωθεί η δόξα του Θεού με τα υπερφυσικά γεγονότα που θα ακολουθούσαν και θα οδηγούσαν τους ανθρώπους στην πίστη και γνώση του αληθινού Θεού.

Στη συνέχεια οι άγιοι πάντες δέχθηκαν να υποστούν τα πάνδεινα για να δοξασθεί διά μέσου αυτών ο Θεός. «Εμπαιγμών και μαστίγων πείραν έλαβον, έτι δε δεσμών και φυλακής·ελιθάσθησαν, επρίσθησαν (πριονίστηκαν), επειράσθησαν, εν φόνω μαχαίρας απέθανον».

Και οι υπόλοιποι ακολούθησαν το εκούσιο μαρτύριο της άσκησης, «υστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι» (Εβρ. 11, 36-37).

Εμείς; Μπορούμε να υποφέρουμε κάτι για τη δόξα του Θεού;

Καλή, ευλογημένη εβδομάδα! Χριστός ανέστη!

Και του χρόνου!